

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ КОРИДА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1998

chitanka.info

Събуди го почти ултразвуков вой. Беше от онези неуловими шумове, които измъчват тъпанчетата, без да преминат прага на слуха.

Олюлявайки се, той се изправи в непрогледния мрак. На няколко пъти се блъсна в стени. Ръцете му бяха разранени, сякаш някой ги беше промушил с хиляди игли. Звукът го подлудяваше...

Да избяга! Трябва да се махне оттук!

Отляво се появи тъничък лъч светлина. Проследи го с очи, втурна се към него и неочаквано лъчът се превърна във врата. Хлътна в рамката ѝ и застина, премигвайки срещу яркото сияние, което го заслепяваше.

Беше гол, целият облян в пот. Мислите му бяха замъглени от светлината и неспирното бумтене в ушите. Разнесе се рев от много хиляди гърла.

В далечината пред него самотно стърчеше неимоверно висока фигура. Завладян от внезапен гняв, той се хвърли право към нея. Без да знае защо. Босите му ходила тупкаха по нагорещения пясък, но той не обръщаше внимание на болката, изцяло съсредоточен в атаката. Някаква частица от разсъдъка му продължаваше да повтаря: „Защо?“. Но скоро отпъди тази мисъл.

Сетне спря. Пред него стоеше гола жена — подканяща, съблазнителна. И той почувства внезапно надигащото се желание в слабините си. Извърна се леко наляво и тръгна към нея. Жената отстъпи грациозно назад.

Той ускори крачка. Но тъкмо когато се готвеше да я прегърне, почувства остра пареща болка в лявото рамо и жената изчезна. Огледа се. От рамото му стърчеше алуминиева пръчка, а надолу по ръката му се стичаше алена кръв.

Ревът нарасна, а жената се появи отново. Втурна се към нея и в лявото му рамо отново изригна пронизваща болка. Жената изчезна в едно премигване, оставяйки го сам сред заслепяващото сияние.

— Това е примамка — реши той. — Тази игра не е за мен!

Тя се появи отново, но този път той остана неподвижен, старайки се да не ѝ обръща внимание. Мъчеше го изгарящата болка в рамото, дори опита да разтърси глава — с надежда да проясни мислите си.

Отнякъде изникна черна фигура — беше поне три метра висока и снабдена с два чифта гигантски ръце. Едната от ръцете стискаше

нещо. Ако не беше тази прогаряща очите светлина, би могъл да... Но омразата отново заговори у него и той се хвърли в атака. Нещо опари болезнено хълбока му.

— Чакай малко! Спри за малко! Това е някаква лудост! — повтаряше си той. Поне да можеше да си спомни кой е: — Това е арена, аз съм човек, но не и черната фигура пред мен. Тук нещо не е наред!

Отпусна се на четири крака, опитвайки се да спечели малко време. Докато клечеше, незабележимо загреба пясък с шепата си. Този път се започна с боджи — електрически и доста болезнени. Продължи да не им обръща внимание, доколкото можеше, после се изправи. Черната фигура размаха нещо към него и той усети, че се задъхва от кипяща омраза.

Втурна се насреща ѝ и закова пред нея. Сега вече знаеше със сигурност, че всичко това е игра. Спомни си дори как се казва — Майкъл Касиди. Той е адвокат. От Ню Йорк. „Джонсън, Уиймс, Дохърти и Касиди“. Някакъв минувач го спря, поиска му огънче. На ъгъла на улицата. Късно през нощта. Помнеше дотук...

Той запрати пясъка в очите на чудовището. То се олюля за миг и ръцете му се вдигнаха към мястото, където може би беше лицето. Стиснал зъби, той изскубна заострената алуминиева пръчка от рамото си и я заби в гърдите на чудовището. Нещо докосна тила му, спусна се мрак и той остана да лежи така за дълго...

Когато отново се размърда, първото, което видя, бе черната фигура. Опита се да я спъне. Не уцели, проряза го остра болка в гърба и нещо лепкаво се стече надолу. Този път се надигна по-бавно и вместо да нападне, пое дъх и закрепця:

— Не можете да постъпвате по този начин с мен! Аз съм човек! Не съм бик!

Разнесоха се аплодисменти.

Шест пъти опитва да премери сили с черната фигура, да ѝ надвие, да я събори, да ѝ причини болка. Всеки път причиняваше страдание само на себе си. Накрая спря задъхан, измъчван от болки в рамото и гърба, а когато мислите му се проясниха малко, запита пресежливо:

— Ти си Бог, нали? Затова си играеш с мен по този начин...

Чудовището не отговори и той се хвърли напред. Спря, приведе се и скочи в краката му. Страхотна раздираща болка проряза гърба му, но все пак сполучи да повали черната фигура в пясъка. Заблъска я ядно със свити юмруци, сетне болката парализира дробовете му и той се отпусна, изгубил сили.

— Или не си? Но тогава... къде съм попаднал?

Последното, което си спомняше, бе, че някой му реже ушите...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.